

ลึบคม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอ้า! ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะมาเพื่อพ้นสติปัญญา ถ้ามีสติปัญญาเห็นใหม่ เราใช้ชีวิตของเรา เรามีสติปัญญา เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดนะ เวลาเหยียด คู้ ก้าวเดิน นักปฏิบัติ มันต้องมีสติ ถ้ามีสติแล้วการผิดพลาดมันก็จะไม่มี ถ้ามันขาดสติเห็นใหม่ คนเดินยังลื่นยังล้มเลย อยู่บ้านตาคนนะ เวลาคนมาลื่นล้มกลางศาลา ท่านบอกว่า “ไอ้เซ่อ!” ที่นี้เขาไม่ต้องการคนเซ่อ เพราะอะไร เพราะขาดศาลาจนมัน ไครมาเดินลื่นล้มเลย แต่ต่อท้ายมันต่อมาๆ เห็นใหม่ สภาวะแบบนั้น เพราะคนมา เพราะมีรายแรก รายต่อๆ ไปเขาจะระวังตัวๆ เห็นใหม่

เขาขัดของเขาไว้เพื่อความสะอาด เขาขัดของเขาไว้เพื่อเป็นที่อยู่ของผู้ทรงศีล เวลาเข้าไป เดินเห็นใหม่ พอเดินลื่นขึ้นมาเนีย โอดโอยนะ “นี่ลื่นอะ... ลื่นอะ...” ท่านกระต๊อบซ้ำเลย ที่นี้ไม่ต้องการคนเซ่อ ไอ้พวกเซ่อ พวกเง้งเง๋า เขาไม่ต้องการ

เราต้องมีสติของเรา ถ้าเรามีสติของเราเห็นใหม่ นักปฏิบัติเราต้องมีสติสัมปชัญญะ การเดิน การเหยียด การคู้ เราต้องระมัดระวังของเรา เวลาเราลื่นล้มของเรา เราผิดพลาดของเรา เราจะไปโทษว่าสถานที่นั้นขัดไ้จันมันเลย ขัดไ้จันลื่นเลย ไม่เห็นใจคนอื่นเลย มาแล้วมันลื่นล้มเห็นใหม่

นะ! มันผิดของใครนั่น มันผิดของคนที่เขาทำความสะอาดใหม่ มันผิดคนเซ่อต่างหาก ละ ไอ้คนเซ่อเวลาก้าวเดินไปยังขาดสติ นักปฏิบัติต้องมีสติ เรามีสติปัญญาของเราเห็นใหม่ แต่ ไอ้เรื่องความผิดพลาดเนี่ยมันเรื่องธรรมดา ธรรมดาเพราะอะไร เพราะเราไม่ใช่พระอรหันต์ ถ้าเราเป็นพระอรหันต์ ขนาดพระอรหันต์เห็นใหม่ คูสิ เวลาหลวงตาท่านจะลื่นเนีย “เอ๊ะ! ทำไม

ห้องน้ำมันหนีเราไป” พอหนีเราไปเนี่ย ท่านว่า “อ้อ! แสดงว่าเราลืม” เราลืม ท่านรีบเอามือยันไว้ก่อนเลย เพื่อไม่ให้ศีรษะฟาดพื้น

คนเขามีสติ เขาจะลืมเขาอะไร เขารู้ของเขา แต่เพราะร่างกายมันชราคร่ำคร่า เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้ามันช่วยตัวเองแต่สติสัมปชัญญะเขาพร้อมนะ ถ้าเขาพร้อมเพราะอะไร เพราะเขาฝึกฝนมาๆ

เราต้องฝึกฝนของเรา ฟังธรรมๆ ก็เพื่อเหตุนี้ไง เวลาเราฟังธรรมมาเพื่อจิตของเราใช้ใหม่ เพื่อคุณสมบัติของเรา เพื่อคุณงามความดีของเรา ถ้าเพื่อคุณงามความดีของเรา เราต้องฝึกของเราเห็นใหม่

สติในตำรา ชื่อสติเห็นใหม่ คุณสติ สติ สมาธิ ปัญญา อยู่ในตำรานั้น นั่นเราศึกษามาๆ มันเรื่องของทางวิชาการ มันทฤษฎีอยู่ข้างนอกเห็นใหม่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือสัตว์ขนสัตว์ รือสัตว์ขนสัตว์เป็นร่องเป็นรอยไว้ให้เราศึกษา ศึกษาแล้วต้องฝึกหัดให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาเห็นใหม่ สติมันเป็นตัวสติจริงๆ อยู่ที่ความระลึกรู้ อยู่ท่ามกลางหัวอกเรา ถ้ามีสมาธิ สมาธิก็จิตมันตั้งมั่นของมัน ถ้ามีปัญหา ปัญหามันการก้าว การเดิน การเหยียด การก้าว มันมีสติสัมปชัญญะของมันเห็นใหม่ แต่ถ้ามันจะมีอุบัติเหตุ มันจะมีสิ่งใด นั่นก็สุดวิสัย ถ้าสุดวิสัย ขนาคมันสุดวิสัยแล้วเขาก็ยังมีสติปัญญารักษาตัวของเขา ไม่ใช่เราเรามีสิ่งใดขึ้นมาแล้วเรามาโอดมาโอย มาคร่ำมาครวญ มาคร่ำมาครวญเอาอะไร

ผลของวิญญะ! ทุกคนเกิดมามีสิทธิเสรีภาพเหมือนกันเท่ากัน มีหนึ่งปากหนึ่งท้องเหมือนกัน มีจิตหนึ่งดวงเหมือนกัน แต่ทำไมคนคนหนึ่งเขามีสติสัมปชัญญะของเขา ทำไมเขาฝึกฝนของเขา เขาทำตัวของเขา เป็นผู้ที่ประหยัดมัธยัสถ์ เป็นผู้ที่สติสัมปชัญญะอย่างนั้นได้

เราก็เหมือนกัน เวลาเราบอกเรามีบุคคลสำคัญ เราเป็นคนมีความสำคัญ ทัศนียูมานะจรดขอบฟ้า เวลาที่มีความคิดก็อยากจะมานั่งอยู่บนหัวคน คิดอะไรนี่ว่าตัวเองเนี่ยสำคัญยอดเยี่ยมทั้งนั้น มันมีความสำคัญที่ไหน สำคัญคือกิเลสทั้งนั้น ความเป็นจริงสำคัญ มันจะสำคัญในตัวเราสิ นี่ถ้าฟังธรรมๆ เพราะเตือนสติของเรา

อย่าให้วันเวลามันล่องไปๆ วันเวลาล่องไปๆ นะ บัดนี้ทำอะไรกันอยู่ ปล่อยให้วันเวลามันล่องไปๆ ลมหายใจเข้าออกไม่มีสติสัมปชัญญะเก็บมาเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเรานะ เราอยู่กับปัจจุบันนี้สุดโต คนที่สุกโตในปัจจุบันนี้แล้วมันไปไหน มันก็ต้องไปสุดโตทั้งนั้น เราทำความสุขความสงบความระงับในหัวใจของเรา ถ้าเราไม่มีสติปัญญาเกิดขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ก็ให้มันมีความสงบระงับในใจของเราขึ้นมา ความเป็นอยู่ของโลกเขา เขาหามา หาอยู่หากินขนาดไหน ชรคร่ำคร่า เวลาชรคร่ำคร่าไป สิ่งใดมันจะยับยั้งไว้ ดึงไว้ ให้มันเป็นอย่างนั้นตลอดไปได้ไหม เขาเกิดมาเพื่อมีโอกาสได้แสวงหาได้ค้นคว้า

เราเป็นคนที่มีโอกาสมาก พอมีโอกาสมากเห็นใหม่ เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราถึงมาบวชเป็นพระ เราบวชเป็นพระ ๒๔ ชั่วโมง ทางของสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง เราสามารถเข้าทางจงกรม เราสามารถภาวนา สามารถ...

โอกาสอย่างนี้เขาเรียกร่องเขาแสวงหากัน แล้วเรามาบวชเป็นพระ โอกาสอยู่ในมือของเรา แล้วโอกาสอยู่ในมือของเราแล้วจิตใจเราไปไหนล่ะ จิตใจมันส่งออกไปทำไมล่ะ คูสิ เวลาเขาจะมาบวชเห็นใหม่ คูสิมาเป็นปะขาว เขาต้องมาฝึกมาหัดของเขา พอฝึกหัดเสร็จแล้วเขามาบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระขึ้นมาแล้วมันต้องมีสติปัญญา

คนที่มีสติปัญญาของเขา เขาลับคมของเขาตลอดไป ถ้าไม่ลับคมของเขาตลอดไปเห็นใหม่ คนที่หยุด หยุดความคิด เวลาความคิดของเขาหยุดเฉยของเขา ทุกอย่างก็เลสมันก้าวหน้าไปตลอด มันต้องลับคมๆ ลับตลอดเวลา สติปัญญาเราลับของเราเห็นใหม่ เวลาเราจะมาบวช เราต้องมาเป็นตาปะขาวก่อน มาฝึกหัดของเรา เพื่อเตรียมพร้อมขึ้นไปว่าเราจะเผชิญกับความจริงได้บวชได้เรียนแล้วเราจะประพฤติปฏิบัติ ได้บวชได้เรียนแล้วเราจะชวนขวยเอาความจริงของเรา เราจะเอาอริยทรัพย์ อัดตัดตถสมบัติความจริงในใจของเรา เราต้องรู้ฟื้นขึ้นมาให้ได้

คูสิ เขาจะทำไมไร่ไถนาขึ้นไป เขาทำที่ดินๆ เห็นใหม่ เพราะดินนั้นมันมีแร่ธาตุอาหาร เวลาเขาปลูกผักต่างๆ ขึ้นไป หน่อไม้ต่างๆ มันเจริญงอกงามขึ้นมา นี่หัวใจของเรา หัวใจของเราเห็นใหม่ พุทธะหัวใจของเรา ที่ทางโลกเขาเขาทำหน้าที่การงานของเขา ด้วยความเรื่องว่าเป็นโลกของเขา ความเป็นโลกมันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นวิญญูะ มันเป็นความจริงของโลก ความจริงของโลกเป็นอย่างนั้น

คูลี เวลาใครทำหน้าที่การทำงานสิ่งใดประสบความสำเร็จ เขาก็ชื่นชมกันเห็นใหม่ รัฐบาลฯ เขาคิดเผื่อคนอื่น เขาคิดเผื่อสังคม เขาทำเพื่อสังคมเพื่อให้มั่นคง สังคมเพื่อมีที่ยึดเหนี่ยว เราเอาตัวรอดให้ได้ก่อน ใจดวงหนึ่งคู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงนี้ให้มันมีที่พึ่งอาศัยเสียก่อน ใจดวงนี้ให้มันมีหลักมีเกณฑ์เสียก่อน ใจดวงนี้ แล้วถ้าใจดวงนี้มันมีหลักมีเกณฑ์ มันมีที่พึ่งอาศัยแล้วเห็นใหม่ ใจดวงนี้มันเป็นที่พึ่งอาศัยของเราได้ เขาจะพึ่งพาอาศัยก็เป็นเรื่องของเขา เขาไม่พึ่งอาศัยนั่นมันก็เรื่องของกรรมของสัตว์

กรรมของสัตว์! มันไม่เห็นมีสิ่งใดมีคุณค่าหรือ มันว่าตัวมันมีคุณค่าที่สุด กรรมของสัตว์ๆ มันมีคุณค่าที่สุด แล้วมันเอาตัวเองให้รอดไม่ได้ มันจะรู้สิ่งใดมันรู้ด้วยอวิชา รู้โดยความไม่รู้ ความไม่รู้เห็นใหม่ ความไม่รู้ถ้าคนตายแล้วมันก็เป็นซากศพ นั่นมันไม่รู้อะไรเลย เพราะมันตายแล้วจิตวิญญาณมันไม่มี

แต่ถ้าจิตวิญญาณมันมีละ รู้โดยไม่รู้ไง มันอวดรู้ เพราะมันอวดรู้ไง ว่ากิเลสมันลับคมไป มันเป็นคมของกิเลสไป กิเลสมันทำลายตัวมันเอง กิเลสมันทำลายหัวใจดวงนั้น

แต่ถ้าเราจะลับคม ลับคมของเรา คมของปัญญา ถ้ามีปัญญาขึ้นมาเห็นใหม่ เรามีสติปัญญาขึ้นมา ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมามันมีคุณค่าไป มันจะเป็นคนด้อยค่าขนาดไหนเห็นใหม่ คูลี เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น เป็นเศษคนๆ เขาว่าหลวงปู่มั่นเป็นเศษคน เพราะอยู่ในป่าในเขา ไม่มีใครสนใจ นี่เศษคนเห็นใหม่ แต่ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมต้องมาพึ่งเทศน์ล่ะ?

นี่ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ยิ่งใหญ่ในธรรมะ ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยสังขาร ผู้ยิ่งใหญ่ในสังขารเขายิ่งใหญ่ในหัวใจของเขา คูลี สภาวะแวดล้อมเห็นใหม่ อยู่ในป่าในเขาเหมือนเศษคน คนไม่มีค่า คนไร้ค่า อยู่ในป่าในเขาแต่ทำไมเทวดาอินทร์พรหมเขามีค่าของเขาละ ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมเขาไม่ไปหาบุคคลที่ว่าเขาอยู่ในที่รื่นเริง เขาอยู่ในที่คลุกคลี อยู่ในที่ที่ว่าทางโลกเขาสรรเสริญกันละ ทำไมเทวดาเขาไม่สนใจละ ทำไมเทวดาเขาไม่หันหน้าไปมองเลย

เขาทุเรศ! แต่เทวดา อินทร์ พรหม เขาไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าในเขาเห็นใหม่ คูลี เศษคน คนที่ไม่มีค่า มันกลับมีค่า

เราพยายามจะสร้างค่าของเราเห็นใหม่ โลกธรรม ๘ โมฆชนตายเพราะลาภ มันเสื่อม มีลาภสักการะ หวังแต่มอง มองแต่สิ่งพึ่งภายนอก ขสตาบรรดาศักดิ์ หน้าที่การทำงาน มองไปที่นั่น

คนเราทุกคนต้องมีอาชีพ ทุกคนต้องมีหน้าที่การงาน มีหน้าที่การงานก็ทำหน้าที่การงานของเราไป คุณงามความดีได้มามากก็เป็นคุณงามความดีของเรา ถ้าไม่ได้มาก็ทำคุณงามความดีของเราต่อไปเห็นไหม ไม่ใช่โมฆบุรุษ

โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ยศ สรรเสริญ เขาเอามาล่อ เขาเอามาล่อไปกับเขาหมดเลย แล้วไปกับเขา นี่วิ่งเต็นไปหาเขา ส่งออกไปอยู่กับเขา นี่คมของกิเลสละมันทำลาย ทำลายนักบวชทำลายผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไป

เราสละแล้วใช้ไหม เราก็มีมือมีเท้าเหมือนกัน เราก็สามารถทำงานได้เหมือนกัน ทำไมเราสละมาละ เราสละมาเห็นไหม เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง แข็งขานี้เอาไว้บิณฑบาต มันจะไม่มีอยู่มีกินใช้ไหม มันมีอยู่มีกินอยู่ทุกวัน เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้งเห็นไหม เลี้ยงปากเลี้ยงท้องๆ แล้วหัวใจละหัวใจเอาอะไรเลี้ยงมัน

ถ้าเอาสติปัญญา สติปัญญาเห็นไหม ว่ามนุษย์ต่างจากสัตว์ มนุษย์ต่างจากสัตว์เพราะมนุษย์มีศีลมีธรรม มนุษย์ต่างจากสัตว์แล้วหัวใจเห็นไหม หัวใจเวลาที่มันสัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีพชอบ เลี้ยงชีพชอบมันอยู่กับศีลธรรม อยู่กับศีลธรรม อยู่กับข้อวัตรปฏิบัติมันอบอุ่นเห็นไหม ถึงเวลาแล้วเห็นไหม ฉันทน้ำร้อนแล้วทำข้อวัตรปฏิบัติ ทำข้อวัตรปฏิบัติเสร็จแล้วเป็นเรื่องของส่วนรวม แล้วที่อยู่ของเราละ ที่อยู่ของเราเราไปทำของเรา ทำเพื่ออะไร ?

ทำเพื่อเดียวเข้าทางจกรม นั่งสมาธิภาวนาแล้วมันจะได้รื่นเริงใจ ถ้าไม่ได้ทำพอเข้าทางจกรมโกหกตัวเอง โนนก็ยังไม่ได้ทำ นี่ก็ไม่ได้ทำ โนนก็คนอื่นเขาทำ เราก็เฉลบก เราก็หลบไปที่ว่าเรานี้ก็ไม่ต้องทำเลย มีคนอื่นทำให้แล้ว

เวลาพูดเห็นไหม เนี่ย! เนี่ยคมของกิเลส มันทำลาย มันทำลาย พอมันทำลายแล้วเข้าไปทางจกรม จะไปเดินจกรมนั่งสมาธิภาวนา ควรระลึกถึงศีลถึงธรรม มันกลับไประลึกถึงสิ่งที่เราผิดพลาด สิ่งที่เราหลบหลีกมา สิ่งที่เราเอารัดเอาเปรียบเขา “ความลับไม่มีในโลกหรอก” เอ็งคิดอะไรมันก็อยู่ในใจเอ็งนั่นละ เอ็งคิดอะไรขึ้นมามันก็อยู่ที่นั่นละ ใครจะไปลบล้างไว้ให้

นี่คมกิเลสมันทำลายเอา แล้วเรามีคมของปัญญาใหม่ ลับคมๆ คนต้องลับคม ลับคมลับดี ขึ้น ถ้าคนลับคมขึ้นมาเห็นไหม คุณติ คนที่เขาเป็นผู้นำเห็นไหม เขาคิดเผื่อไว้เลย เขามองไป ๑๐ ปี

มีโครงการว่า ๑๐ ปี เห็นไหม เขามีโครงการว่า ๑๐ ปีนี้เราจะมุ่งหน้าไปทางไหน เราจะมุ่งหน้า เราจะพากลุ่มชนของเราไปทางไหน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดไว้เลยนะ “ศาสนาพุทธ กิ่งพุทธกาลศาสนา จะเจริญอีกหนหนึ่ง” ถ้าความเจริญอีกหนหนึ่งมันต้องเกี่ยวเนื่องกับวัฏฏะ วัฏฏะคือการเวียนว่ายตายเกิดของจิตวิญญาณ จิตวิญญาณจะเวียนว่ายตายเกิดในเทวดา ในอินทร์ ในพรหม ในมนุษย์ เห็นไหม มันต้องเวียนว่ายตายเกิดนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ตั้งแต่เป็นเทวดาอยู่ชั้นดุสิตเห็นไหม แล้วลงมา จุตเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พอเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ อนาคตังสญาณมันต้องเกี่ยวเนื่องกับ ผลของวัฏฏะ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหน หนึ่ง แล้วศาสนาพุทธ ศาสนาของสมณ โคคมจะมีอายุถึง ๕,๐๐๐ ปี”

ท่านพยากรณ์เอาไว้ๆ ท่านมองของท่านยังงี้ เวลาท่านพยากรณ์สิ่งใดมันเกี่ยวเนื่องกับ จิตวิญญาณ กับดวงจิตที่จะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วจิตดวงใด ผู้มีคุณสมบัติอย่างไร จะมา จุตเมื่อไหร่ จะมาทำอะไร แล้วจุตแล้วเขาจะมีคุณสมบัติของเขายังงี้เพื่อจะบรรลุธรรมๆ

ถ้าไม่บรรลุธรรมเห็นไหม มันบรรลुकิลส พอกิเลสมันบรรลุแล้วมันก็ใส่ไฟใส่ไฟ มันใส่ ไฟใส่ไฟ เอาไฟเอาไฟนั้นมาเป็นธรรมะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เห็นไหม มนุษย์เกิดขึ้นมาถือค้อนไฟมาคนละค้อน คือมันเอากิเลสตัดหาความทะยานอยากมาด้วย เวลาถือ ค้อนไฟมาคนละค้อนนะ ความคิดตัดหาความทะยานอยากมันสมอยู่ในหัวใจ แล้วก็มาบ่นกันว่า ร้อน ร้อน ทุกคนจะบ่นกันเรื่องความทุกข์ หันหน้าเข้าหากันแล้วปรับทุกข์มันไม่มีวันจบสิ้น

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มีครั้งหนึ่ง มีมหาบุรุษผู้หนึ่งได้สละค้อน ไฟนั่นทิ้งแล้ว” แล้วก็พยายามตะโกนบอก บอกเราบริษัท ๔ บอกว่าให้ทิ้งค้อนไฟนั่น ให้ทิ้งค้อนไฟ นั้น เราก็ตัดจริต! ไม่มี! ไม่มี! ทิ้งหมดแล้ว ทิ้งหมดแล้ว!

มันจะทิ้งยังงี้ มันไม่มี มันไม่รู้จะทิ้งอะไร แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม มนุษย์เกิดมาถือค้อนไฟมาคนละค้อน มนุษย์เกิดขึ้นมามันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากมาทุกๆ ดวงใจนั่นนะ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหาบุรุษเห็นไหม ได้ทิ้งค้อนไฟนั่นแล้ว เป็น

ไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา ด้วยสติด้วยปัญญาอันนั้น ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แล้วพยายามตั้งสอน พยายามบอกนะ “ให้ทิ้งคุ่นไฟอันนั้น ให้ทิ้งคุ่นไฟอันนั้น”

“แล้วคุ่นไฟยังงี้ แล้วคุ่นไฟอะไรล่ะ”

“เอ้า! คุ่นไฟ คุ่นไฟที่พลังงานงี้ ก็ตัวจิตนี่งี้”

“แล้วจะไปทิ้งไฉนงี้”

เอ้า! ทิ้ง! คนตายแล้วเวลาจิตมันออกจากร่างเขาก็ทิ้ง แต่ถ้าเราจะตาย โอ้โห! ต้องเอาความตายมาพร้อมกันด้วยเหอ ทิ้งพร้อมกับความตายเขี้ยวเหอ โอ๊ย! มันไม่กล้าห rokok มันทำไม่ได้ มันคิดไปร้อยแปด ไอ้มันมกมกิลีส กิลีสมันทำลาย

ลับคมของเรานะ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาศึกษามาแล้วศึกษามาเพื่อประพฤติกปฏิบัติ ถ้าศึกษามาเพื่อปฏิบัติ ศึกษาการศึกษาด้วยทางวิชาการ เห็นไหม สิ่งนั้นประเสริฐไหม ประเสริฐ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราศึกษาเรื่องอะไรล่ะ ?

ฤทธิชีไพรเห็นไหม คุณิ เวลาเขาค้นคว้าเขาชวนขวยของเขา เขาก็ว่าเขาเป็นศาสดา เขาว่าเป็นพระอรหันต์ คิคคูลิ เวลามีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาปฏิเสหหมดเลย ปฏิเสหเทวดา อินทร์ พรหม ปฏิเสหสิ่งเคารพนับถือต่างๆ ปฏิเสหๆ ปฏิเสหทั้งนั้นเลย แล้วเวลาบรรลุดธรรมขึ้นมาเห็นไหม บรรลุดธรรมขึ้นมาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อริยสัจจะความจริง “ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล”

ศาสนาไม่มีการกระทำขึ้นมาให้เป็นเหตุเป็นผลขึ้นมา มันจะเอาเหตุผลมาจากไหน เวลาไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ มันไม่มีมรรคไม่มีเหตุไม่มีผลขึ้นมา เขาก็อนุโลมกัน เขาก็คิดจินตนาการของเขาไป แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ ปรรณามารือสัตว์ขณสัตว์งิ ปรรณามารือสัตว์ขณสัตว์ สัตว์โลกๆ สัตตะผู้ซ้อง ปรรณามารือสัตว์ขณสัตว์ เพื่อความสงบความระงับ แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา มันมีบุญกุศลมาก บุญกุศลเพราะว่าเกิด
 มามีกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือกรรมและวินัยๆ มันมีอยู่แล้วไง ศึกษาๆ
 แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติมาแล้วตั้งแต่สมัยพุทธกาล

แล้วปัจจุบันนี้ คุณ ปฏิบัติแบบถาณิณีไพรเวลาบอกว่า “ปฏิบัติสมาธิ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ได้ปฏิบัติสมาธิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
 เจ้าปฏิบัติเรื่องอริยสัจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติเพื่อชำระล้างกิเลส”

แต่ในการประพฤติปฏิบัติมันต้องอาศัยจิตของเราเป็นผู้ชำระล้าง อาศัยจิตของเราเป็นผู้ที่
 การกระทำ ถึงต้องหาจิตของตัวเองให้ได้ก่อน นี่จิตของตัวเองบอกว่า จิตของตัวเองมันก็ไปสร้างจิตขึ้นมา
 อีกดวงหนึ่ง ท่านถึงบอกให้ทำสมาธิๆ เข้าไปสู่ความสงบระงับของตัว สติ สมาธิ ปัญญาๆ เห็น
 ไหม เราพยายามจะค้นคว้าของเราเพื่อจะเข้าไปสู่ตัวของเรา เพื่อให้ตัวของเรายกขึ้นไปสู่
 วิปัสสนา ยกขึ้นไปสู่วิปัสสนา นี่คือพุทธศาสนาไง

แล้วพุทธศาสนา ศาสนาพุทธแห่งปัญญา ปัญญามันเกิดขึ้นมาอย่างไร รับลิ รับลิ เวลา
 หลวงตาท่านเทศน์ท่านสอนเห็นไหม ชั้น ๕! ชั้น ๕ มันเป็นเหมือนหินลับมีด ชั้น ๕ ชั้น
 ๕ คุณ หินลับมีด มีดถ้ามันใช้งานแล้วมันทื่อ มันใช้งานแล้วคมมันจางไป เขาก็เอามาลับให้มัน
 คมขึ้นมา เห็นไหม เขาต้องลับของเขาขึ้นมาเพื่อประโยชน์ในการใช้สอย

นี่ก็เหมือนกัน จิตของเรา จิตของเรา เราจะลับลับกับอะไรล่ะ มันก็ลับกับรูป เวทนา
 สัญญา สังขาร วิญญาณ ธาตุ ๔ และชั้น ๕ เราต้องเอาสติปัญญาเข้ามาจับต้อง แล้วพยายาม
 แยกแยะของเราไป ถ้าเรายังทำความสงบใจเข้ามาไม่ได้ มันก็เป็นการปฏิบัติเพื่อเป็นปัญญาอบรม
 สมาธิ ถ้าอบรมสมาธิ อบรมเข้ามาสู่ใจของเราไป ในการประพฤติปฏิบัติทั้งหมดเห็นไหม ถ้าเอา
 จิตปฏิบัติ จิตปฏิบัติแล้วมันต้องสำรวจมันต้องกายของมันเข้ามา จะปฏิบัติในแนวทางไหนก็
 แล้วแต่ ผลของมันคือสมณะทั้งหมด

ปัญญาๆ เอามาจากไหน ปัญญาๆ ปัญญาภิเลสทั้งนั้น คมของกิเลสมันทำลายเอา ทำลาย
 ว่านั่นเป็นปัญญาๆ ก็ถือตัวถือตนว่าสิ่งนั้นเรามีปัญญา แล้วก็ติดคาบ อวดกัน ข่มขี้ข่มกันว่าของ
 ใครถูกของใครผิด มันผิดมันถูกมันผิดในหัวใจนั่นนะ ทั้งๆ ตัวเองผิดอยู่เต็มหัวใจแต่ไม่รู้

ตัวเองผิด อ่างอิงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ลับคมของปัญญาๆ คมของปัญญามั่นคงจะชำระล้างกิเลส คมของปัญญามั่นคงจะเป็นความจริง

แต่เวลาเรามาลับของเราที่ลับด้วยกิเลสไง เวลาเกิดขึ้นมาก็เกิดเป็นคมกิเลสไง คมกิเลสมันก็ทำลาย มันทำลายโอกาสของตัวเอง ทำลายโอกาส ทำลายความเห็น แล้วมันว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมๆ มันเป็นธรรมมาจากไหนมันเป็นกิเลสทั้งนั้น คมของกิเลสมันทำลาย ทำลายตัวเอง เห็นไหม

คูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง” มันเจริญในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นก่อน ศาสนาเจริญใช่ไหม เราก็ไปมองสิ มองว่าวัดวาอารามเขาสร้างวิจิตรพิสดารกันหมด สิ่งนั้นมันเป็นความเจริญ

มันเป็นความเจริญที่ไหน แผ่นดินไหวขึ้นมามันต้องซ่อมบำรุงรักษา จะสวยงามขนาดไหน เกิดแผ่นดินไหวนี้โอดโอย... ทำไมเอาหัวใจไปไว้ที่วัตถุละ! ทำไมเอาหัวใจเราไปสิ่งก่อสร้างอย่างนั้น! สิ่งก่อสร้างอย่างนั้นมันเป็นวัฒนธรรม ในเมื่อชุมชนใช่ไหม ชุมชนชาวพุทธใช่ไหม ในเมื่อมีความเคารพเลื่อมใสใช่ไหม เขาก็สร้างบุญกุศลของเขาด้วยวัตถุ คูสิ เวลาเขาทำบุญกุศลเห็นไหม อามิสๆ สิ่งที่เป็นอามิสๆ สิ่งที่เป็นอามิสมันเป็นของวัฒนธรรม มันเป็นของโลกเขาที่เขาให้คุณสมบัติทำได้ขนาดนั้น เขาแสดงออกโดยน้ำใจของเขาได้ขนาดนั้น

เราเป็นนักบวช! เราเป็นนักรบ! เราจะต้องมีคุณธรรมในใจ! ศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมาเนี่ย สิ่งที่เป็นนามธรรมๆ เวลาปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันเป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นรูปธรรมที่จับต้องได้เลย ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาๆ มันเกิดยังไง มันแยกได้เลย โลภียปัญญาเป็นอย่างนี้ โลภียปัญญาเนี่ยเห็นไหม คูสิ ข้อวัตรปฏิบัตินี้โลภียปัญญา!

คูสิ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาว่าเป็นปรมัตถ์ สิ่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ สิ่งนั้นเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาเราไปศึกษามา เราไปจำมาเห็นไหม จำมาด้วยโลก เวลาไปจำมานี้โลภียปัญญา ข้อวัตรปฏิบัติเนี่ยเป็นโลภียปัญญา เป็นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้น แต่เวลาทำขึ้นมาแล้วจิตใจ่องแผ้วไหม จิตใจรื่นเริงไหม จิตใจมีความสุข เห็นคุณงามความดีไหม ไม่เห็น! ทุกข์ทั้งนั้น บังคับๆ นี้

สมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน ภิกษุผู้เฒ่าบอกเลาะ เลาะ ภิกษุที่มีกิเลสอยู่ก็ร้องไห้คร่ำครวญว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ภิกษุที่มีคุณธรรมในใจเห็นใหม่ ที่มีคุณธรรมในใจก็ปลงธรรมสังเวช "ไอ้พวกที่ร้องไห้คร่ำครวญ ภิกษุผู้เฒ่า "เขอร้องไห้ไปทำไม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ ยุ่งมากเลย ทำอะไรก็ผิด ก็ผิด ก็ผิดทั้งนั้น ทำอะไรก็คอยติคอยเตียนทั้งนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานนะดีแล้ว พวกเราได้อยู่สุขสบายกันเสียที" พระกัสสปะได้ยินแล้วสังเวชมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่งปรินิพพานเท่านั้น โมฆบุรุษคิดกันได้ขนาดนั้น ถึงได้ปลงใจว่าจะทำสังคายนางาน สิ่งที่มีคุณธรรม สิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ มันเป็นโลกียะๆ เพราะอะไร เพราะความรู้ ความรู้ลึกของเรา ดูผู้เฒ่าสิ ภิกษุผู้เฒ่าชื่นชมเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานเสียทีจะได้ไม่มีคนมาคอยติคอยเตียน นั่นคมกิเลสเห็นใหม่ มันทำลายตัวเอง ทำลายทุกๆ อย่างเลย

พระกัสสปะ... มันสะท้อนใจ มันสะท้อนใจ เพราะพระกัสสปะก็จะมาราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถามเขามาเรื่อย

“ได้เห็นศาสดาของเราหรือไม่ ศาสดาของเราอยู่ที่ไหน”

ไปสวนกับชาวบ้านนะ “สมณโคตมเพิ่งตายไปเมื่อคืนนี้”

นี่ไง ดอกไม้ ดอกมณฑารพที่มาจากสวรรค์นี่ไง ในงานมา พระกัสสปะนี่เศร้าใจมาก เพราะเวลาออกพรรษาแล้ว เวลาภิกษุเรานักปฏิบัติเห็นใหม่ ออกพรรษาแล้วก็จะไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากัน ด้วยความรื่นเริง ด้วยความเคารพบูชาใจ เพราะสิ่งที่ได้มา คุณวิเศษเวลาหลวงตาของเรา เวลาท่านบรรลุนิพพานเห็นใหม่ ท่านกราบแล้วกราบเล่า ท่านกราบใคร ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังอยู่ หลวงตาก็ไปกราบแล้ว!

แต่นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานมา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว แต่เวลาท่านบรรลุนิพพานขึ้นมาท่านกราบแล้วกราบเล่า มันกราบด้วยความซาบซึ้งนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องอย่างนี้หรือ แล้วเรากระเสือกกระสนมานะ ๕ ปี ตั้งแต่ออกปฏิบัติมา ๕ ปี สละชีวิตแล้วสละแล้วสละเล่า อดอาหารแล้วอดอาหารเล่า พยายามต่อสู้กับกิเลส คมของกิเลสมันพลิกแพลงมายังไง ต่อสู้มาตลอด ลับคมของปัญญา ลับคมๆ ลับคมถ้าไม่เจอกิเลสก็ลับ

คมไว้เพื่อเผชิญเจอน้ำกับมัน แต่ถ้าเผชิญเจอน้ำมันก็ต้องประหัดประหารกัน ประหัดประหารกันด้วยสัมมาทิฐิ ด้วยความเห็นชอบ ด้วยความดีงาม

แต่เวลาทางโลกบอกว่า “โอ้โห! เอากันขนาดนั้นเชียวหรือ ต้องทุ่มเทขนาดนั้นหรือ”

เอ็งยังไม่รู้จักกิเลส เอ็งยังไม่เห็นหน้ากิเลสหรอก คุณ คุณความหยาบของโลกเขาสี เวลากิเลสมันข่มขี่หัวใจของสัตว์โลกมันทำกันขนาดนั้น เวลากิเลสมันใหญ่ในหัวใจของสัตว์โลก มันทำกันขนาดนั้น แล้วเวลาจะต่อสู้กับมัน คนที่มีคุณธรรม คนที่มีสติสัมปชัญญะ เขาต้องทำความสงบของใจของเขาได้ คนที่หยาบทางโลกเขาทำขนาดนั้นเพราะอะไร เพราะว่ากิเลสมันเต็มตัว กิเลสมันปลอกลอก กิเลสมันข่มขี่เต็มหัวใจ

คนที่มีอำนาจวาสนาเขาต้องมาบังคับใจของเขา เขามาบังคับใจของเขาเพื่อให้ใจของเขาอยู่ในศีลในธรรม เพื่อบังคับใจของเขาให้อยู่ในร่องในรอยเห็นใหม่ มันต้องบังคับ บังคับด้วยสติ ด้วยปัญญา แล้วเวลาเกิดสติปัญญาพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เกิดสัมมาสมาธิ ให้เกิดคุณธรรมขึ้นมา เวลาเกิดคุณธรรมขึ้นมาออกวิปัสสนา มันจะไปประหัดประหาร นี้ลับคมๆ ลับคมให้มันคมกล้าขึ้นมาเพื่อให้ได้ต่อสู้กับมัน เพื่อเป็นประโยชน์กับใจดวงนี้ นี่เวลาทำขึ้นมามีการกระทำอย่างนั้นขึ้นมา เขาถึงเห็นหน้าของมัน เห็นหน้าของกิเลส ถึงว่ากิเลสมันร้ายขนาดไหน

ไอ้ของเราอยู่กับมัน แล้วเวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็เอามันออกมานำหน้า แล้วคมของกิเลสมันก็ทำลายโอกาสของเรา แล้วเราปฏิบัติของเราเนี่ย โอ้! ตอนนี่กำลังบรรลุธรรมแล้ว โอ้ย! มันซาบซึ้ง โอ้ย! มันลอยฟ่องอยู่บนอากาศเลย โอ้โห! มันเป็นก้อนเมฆ คมกิเลสทั้งนั้น มันไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริง ความจริงเราต้องทำของเราขึ้นมาให้เป็นความจริงของเราขึ้นมาเห็นใหม่ ลับคมๆ ลับคมของปัญญา ให้สติปัญญาเห็นใหม่ เรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านจ้ำจี้จ้ำไชขนาดไหน ก็ท่านจ้ำจี้จ้ำไชให้เราเข้าสู่ทาง แล้วจ้ำจี้จ้ำไชขึ้นมาแล้วเราทำของเราตามความเป็นจริงตามอย่างนั้น แล้วคุณสิว่ามันจะเสียหายตรงไหน แต่เวลาเราทำกันเอง มันมีแต่เรื่องกิเลส โมงบรูษตายเพราะลาภ อยากมีลาภมีสักการะมีชื่อมีเสียง

ชื่อเสียงเขียนลิ เขียนมากๆ แล้วแขวนไว้ที่ตัวนี้ เวลาลากสักการะก็จะให้เขาเคารพนบ นอบ เวลาเขามาใกล้ขึ้นมา เขาเคารพนบนั้นก็ทำเงิน ทำเงิน ทำเอียงทำอายนะ โอ๊ย! ไม่อยาก ได้ ไม่อยากได้ไปหาเขาทำไม? พุทธกรรมนี้มันบอก โมฆบุรุษ! โมฆบุรุษตายเพราะลาก

แต่ถ้าเป็นสัตบุรุษล่ะ สัตบุรุษเห็นไหม เขาต้องมีสติปัญญาของเขา เราจะเอาตัวรอดใน โครจะช่วยให้เราได้ ลากสักการะชื่อเสียงมันจะพาให้พ้นกิเลสได้ไหม ลากสักการะจะทำให้เรามี ความสุขได้ไหม คนเขาเอาลากเอาชื่อเอาเสียงมาให้ เขารออะไรล่ะ ก็รอผลตอบสนองจากเราใน รอผลตอบสนองงสิ

แต่เวลาครูบาอาจารย์สมัยพุทธกาลเห็นไหม ที่ว่านี่เอตทัคคะฯ นั่นเป็นคุณสมบัติ เอตทัคคะ ๘๐ องค์ พระอานนที่ได้มีคุณสมบัติดีงามหลายช่องทาง พระอานนที่ได้เอตทัคคะ หลายแนวทาง นั่นนะ คิดดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปเทศนาว่าการที่ไหนก็ แล้วแต่ถ้าพระอานนที่ไม่ได้ไปด้วย ต้องมาเทศน์ให้พระอานนที่ฟังอีกรอบหนึ่ง เพราะพระ อานนที่จะทรงจำไว้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า “เธอทำเพื่ออะไร”

ทำไว้ขนาดว่าอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าไปเทศน์ที่ไหน แล้วถ้าคนเขาได้ยินได้ฟัง หรือไม่ได้ยินได้ฟังเขาอยากรู้ เขาจะมาถาม พระอานนที่ ถ้าพระอานนที่ตอบไม่ได้จะหาว่า อยู่ใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแท้ๆ ไม่ มีคุณสมบัติ ทำประโยชน์ไม่ได้ เขาจะติเตียนพระอานนที่

นี่เขาชวนขวยขนาดนั้น ขวนขวยเพราะอยู่ใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมี คุณสมบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการเรื่องอะไรต้องเข้าใจ แล้วทรงจำสิ่งนี้ ไปอธิบายให้กับผู้ที่เขามาถามต่างๆ นี่ท่านทำเพื่อใคร คุณสมบัติอย่างนี้แล้วเราต้องไปทรงจำที่ พระพุทธเจ้าไปเทศน์สอนคนนั่นคนนี่ เราต้องทรงจำไว้ นี่ เป็นภาระเรา นี่ เราจะทำกันใหม่

นี่คุณสมบัติของพระอานนที่ สิ่งต่างๆ ถ้าเป็นเอตทัคคะเขามีคุณสมบัติตามความจริง อย่างนั้น แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งตามความจริงอย่างนั้น ไม่ใช่กระเสือกกระสน กันเพื่อเอายศเอาตำแหน่งอย่างนี้ ถ้าเอายศเอาตำแหน่งเอามาทำไม เอายศตำแหน่งเวลาตายไป

แล้วพัดยศก็ต้องเอาไปคืนเขา ไม่ได้เอาไปด้วยเลย มันจะเอาไปได้ก็คุณงามความดีเนี่ย ความดี ความซำ้มันจะไปกับเรา

แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามีคุณธรรมในใจขึ้นมาเห็นใหม่ ออกุ๊ปธรรมๆ ไฟก็เผา ไม่ได้ ไฟมันเผาแต่ศพ ตายแล้วไฟมันเผาธาตุ ๔ มันมาเผาหัวใจอันนี้ได้ยังไง แล้วหัวใจนี้มัน ออกุ๊ปธรรม ออกุ๊ปธรรม อฐานะ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คุณสมบัติอันนั้นใครจะมาเชิดชู ใครจะมาทำให้มันยุบยอบลงได้ มันเป็นความจริงของมันเห็นใหม่

ลับคมของปัญญาะ เราต้องลับคมของเรา ลับคมใจนี้ หัวใจต้องมีคมมีเหลี่ยมเพื่อจะ ต่อสู้กับกิเลส อย่าให้กิเลสมันข่มขี้ในหัวใจเราเนี่ย มันทุกข์มันยาก เวลาคนเขามาปฏิบัติเห็นใหม่ เขาร้อนใหม่ อากาศก็เหมือนกันเขากี่ร้อน พระร้อนใหม่ พระก็ร้อน ทำไมมันจะไม่ร้อน ในเมื่อ อุณหภูมิมันก็เหมือนกันทั้งนั้น

แต่คุณสมบัติเห็นใหม่ เราได้ยุติจุดตุกฏกรรมขึ้นมาเป็นภิกษุ เป็นพระ เป็นนักรบ นักรบ เหนอ ในเมื่อนักรบมันต้องรบกับทุกๆ สิ่ง ถูกรบทุกๆ สิ่งนะ รบกับสิ่งที่กิเลสมันขัดมันขอกใจ สิ่งใดที่มันขัดเคืองใจ นั่นละต้องรบกับมัน แล้วโลกของเขา เขาจะมาประพฤติปฏิบัติของเขา เหมือนกัน เวลาเขามาจำศีลของเขา เขาก็เจอสภาพนี้เหมือนกัน ทำไมเขารื่นเริง ทำไมเขา ขวนขวาย ทำไมเขาถึงแสวงหา

ไอ้ของเราเนี่ยโอกาสอยู่กับเราแท้ๆ เลยละ เราต้องทำสิ งานของเราๆ เห็นใหม่ เวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่างานของภิกษุเข้าทางจงกรมสมาธิภาวนา เข้าขึ้นมาบิณฑบาต เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ทำกตกิจเสร็จแล้ว ได้ทำข้อวัตรในโรงธรรมศาลาแล้ว ผู้ที่เข้าสู่โคนไม้ ผู้ที่ได้ฌานสมาบัติก็เข้าฌานสมาบัติ ผู้ใดที่ยกจิตสู่วิปัสสนาเขาก็จะยกจิตสู่วิปัสสนา เขาจะพยายาม ขวนขวาย พยายามการกระทำของเขา เพื่ออะไร เพื่อให้จิตดวงนี้มันส่องแผ้ว เขาลับคมๆ เขา ลับของเขา พร้อมของเขาจะต่อสู้กับกิเลส กิเลสไว้ใจไม่ได้ กิเลสมันอยู่กับเรา

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีก เจ้าจะเกิดบนหัวใจเราไม่ได้ อีกเลย”

แต่นี้มันไม่ใช่ดำริ มันคิด มันครอบงำ มารเอ๋ยๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เยาะเย้ยมัน “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจของเรา

อีกไม่ได้เลย” มันเกิดไม่ได้ตั้งแต่สมุจเฉตพหุหน ตั้งแต่วันวิสาขบูชา มันเกิดไม่ได้อยู่แล้ว เพราะฆ่ามันแล้ว ฆ่ามันแล้ว ตายไปแล้ว มันจะมาเกิดยังไง นี่มารโนใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มี มีแต่ในใจของเราไง แต่มารโนใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เยาะเย้ยมัน

แต่ของเราละ ของเราเห็นใหม่ คุณิ เวลามันคิดขึ้นมา มันคิด คุณิ ผู้ที่ทำสมาธิได้ ทำฌานสมบัติได้ก็พยายามรักษาไว้ ชำนาญในวสี ผู้ที่ใช้ปัญญาแล้วก็ใช้ปัญญาของเราไปเห็นใหม่ เขาพยายามต่อสู้กับพญามาร ต่อสู้กับครอบครัวของมาร ต่อสู้เพื่อประโยชน์ของเรานี้ ลับคมไว้ ถ้าไม่เจอมันก็ลับไว้เพื่อป้องกัน ลับไว้เพื่อจะต่อสู้กับมัน ถ้าเจอมันๆ เจอมันก็ต้องเข้าประหัตประหารไง การเข้าประหารมัน สมุจเฉตพหุหนไง

การประหารของมันนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงความเป็นอยู่ในสังคมนะ อย่าให้รังแกกัน อย่าให้กระทบกระเทือนกัน อย่าถากอย่าถางกัน มนุษย์เกิดมาก็มีขวานมาคนละเล่มก็คือปาก ขวานก็เกี่ยวถากเกี่ยวถางคนนู้นเกี่ยวถากเกี่ยวถางคนนี่ ทำไมไม่ถากไม่ถางกิเลสของตัวเองเห็นใหม่ พยายามไม่ให้เบียดเบียนกัน ไม่ทำให้กระทบกระเทือนกัน

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ “การฆ่ากิเลส” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญ การตัดป่าทั้งป่า แต่ไม่ได้ตัดต้นไม้มั้แต่ต้นเดียว เพราะกิเลสมันเป็นนามธรรม ตัดป่าทั้งป่าเลย เราถางป่าทั้งป่าเลย แต่ไม่ได้แตะถึงต้นไม้มั้แต่ต้นเดียว ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสเพราะกิเลสเป็นนามธรรม

นี่ก็เหมือนกัน การประหัตประหาร ประหารกิเลสมันไม่ทำให้คนอื่นกระทบกระเทือนเลย มันไม่ได้ไปแตะต้องใบไม้มั้แต่ใบเดียวเลย แต่มันฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสแล้วมันฆ่ายังไง มันฆ่าที่ไหน ถ้าเราไม่ลบคมปัญญาเรา เราจะมีอะไรไปสู้กับมัน เราต้องมีปัญญาสู้กับมันสิ สีล สมาธิ ปัญญา สีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันสู้ไม่ได้ เราก็อำนาจความสงบของใจเข้ามา

การเกิดมาเป็นมนุษย์นะ คุณิเวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์เขาต้องบากบั่น ต้องทำมาหากิน ต้องต่างๆ เห็นใหม่ หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เขาก็มีความทุกข์ความยาก เขาก็มีความวิตกกังวลเห็นใหม่ โลกนี้เราบอกบ้านนู้นก็มีกิน บ้านนี้ก็มีกิน จะทุกข์ที่ไหน เขากู้นอกระบบทั้งนั้น เวลาไม่มีกินขึ้นมาใครจะงอมืองอเท้า เวลาไปกู้นอกระบบมาเอามากินแล้วต้องหา มาชดใช้เขา ทุกข์ทั้งนั้น ทุกข์ทั้งนั้น

เรารู้ถึงความทุกข์เขาใหม่ รู้ถึงความทุกข์ของสังคมใหม่ สังคมเขาทุกข์กันอยู่ที่นี่ เขาทุกข์อะไร เขาทุกข์เพราะประจำธาตุชั้นของเขา ไอ้เราบวชมาแล้วเราก็ทุกข์ยาก ทุกข์ยากเพราะเราจะเอาจิตของเราให้พ้นจากกิเลสใจ เวลาทุกข์ยากขึ้นมามันเป็นงานนามธรรมทั้งนั้น เราลัษณัมปัญญา ให้มีสติให้มีปัญญา อย่าไปยอมจำนนกับมัน เราไม่ยอมจำนนกับมันนะ ไม่ยอมจำนนกับกิเลสนะ เราจะสู้กับมันนะ สู้กับมัน สู้กับมัน

คุณ คนคนหนึ่งจะมีคุณค่าขึ้นมาตรงไหน คนคนหนึ่งจะมีคุณค่าขึ้นมา ก็เพราะสติปัญญาของเขา เพราะคุณสมบัติของเขา เราบวชมาเป็นพระ เวลาบวชเป็นพระเขานี้ดูถูกเขาไปทั่ว ฉันทพระปฏิบัตินะ ฉันทพระปานะ ไอ้มันมันพระบ้าน ไม่เคร่งไม่เข้มขันเหมือนเรา แล้วพระป่าทำอะไรกัน พระป่าทำอะไรกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ ทำกตกิจเสร็จแล้วเข้าอยู่โคนไม้ เข้าสู่เรือนว่าง ผู้ที่เข้าได้มานก็เข้ามานสมาบัติ ผู้ที่ได้วิปัสสนาก็ยกจิตสู่วิปัสสนา งามของเราเห็นใหม่ วัดบ้านเวลาเขาค้นของเขาแล้ว เขาทำกตกิจของเขาแล้วเขาเข้าห้องเรียน เขาก็เรียนธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเราเราค้นแล้วเห็นใหม่ เราเข้าสู่โคนไม้สู่เรือนว่าง เพื่อวิปัสสนา เพื่อปฏิบัติในใจของเรา เขาเรียนทฤษฎีเรียนธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะประพฤติปฏิบัติในใจของเราให้มีคุณธรรมเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะค้นคว้าหาศีล สมาธิ ปัญญา ในใจของเรา นี้พระป่าต้องเป็นอย่างนี้

ไม่ใช่ว่าฉันทพระปานะ ดิฉยหื้อไฉนะ โอโหโย! ฉันทเข้มงวดเข้มแข็ง แล้วไม่ทำอะไรเลย ไม่ดูแลหัวใจของตัวเอง แล้วตรงไหนเป็นพระป่า ตรงไหนมันเป็น มันเป็นตรงไหนพระป่า มันเป็นตรงไหน พระปามันเป็นมันก็เป็นที่คุณสมบัติสิ มันเป็นที่มรรคที่ผลนี้สิ มันเป็นที่ธรรมจักรสิ ในเมื่อหัวใจมีคุณธรรม มันมีศีลธรรม มันมีธรรมจักร จักรมันจะเคลื่อน เพราะอะไร เพราะมีการควบคุมรักษา มีการดูแลรักษาเห็นใหม่ ลับคมของปัญญาให้มันงอกงามขึ้นมาสิ มันถึงจะเป็นพระป่า พระป่าจริงใจ

พระป่าในสมัยพุทธกาลนะ ไม่มีสันถัต ในนิคคตคีย์ปาจิตตีย์เดี่ยวจะสาวคอยู่ที่นี่ การหล่อสันถัตมีพรมนั่งใจ ไปไหนจะมีไปนี่พระบ้าน พระป่าไม่มีสันถัต แล้วพระป่าเห็นใหม่ ภิกษุห้ามเข้าเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครไปเข้าเฝ้าเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่พระป่า เพราะพระป่าเวลาปฏิบัติแล้วมันมีประเด็นในหัวใจ จะเข้าได้เลย

พระโศณะมาจากพระกัจจายนะ เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้อยู่ในวิหารเดียวกันแล้วให้ตั้งคายนาก็ถามปัญหาหนึ่งว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระโศณะว่า พระโศณะปฏิบัติอย่างไร ทำอย่างไร บรรลุธรรมอย่างไร แต่ละขั้นตอนเป็นอย่างไร พระโศณะอธิบายให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฟัง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “สาธุ สาธุ”

นี่พระป่าเขาเป็นกันอย่างไร พระป่าเขาไม่ใช่มาบอกว่าฉันเป็นพระป่า พระป่า พระป่าเขา มีคุณธรรม เขาปฏิบัติของเขา เขามีคุณสมบัติของเขา เขาเป็นจริงของเขา

เราลึบคมปัญญาของเรา ทำความจริงของเราขึ้นมา เนี่ยทำขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเราเห็นไหม นี่ฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อให้หัวใจมันรื่นเริง ทำให้หัวใจมันเฟื่องฟู ทำให้หัวใจมันคมกล้า ทำให้หัวใจมันเข้มแข็ง ไม่ใช่เหงาหงอย เศร้าสร้อย คอดก นั้นพระอะไร พระอย่างนั้นพระป่วย มันไม่ใช่พระป่า พระป่วย พระเจ็บไข้ได้ป่วย

ถ้าพระป่าเห็นไหม นี่ฟังธรรมๆ เพื่อรื่นเริง เพื่ออาหาญ หัวใจที่มันมีกำลังใจเห็นไหม เพชรมันเคี้ยวได้ ทางจงกรมเหรอ เรือนว่างเหรอ อยู่ที่ไหน บอกฉันมา อยากไปๆ อยากจะปฏิบัติ อยากจะมีคุณธรรม อยากจะมีศีลธรรม อยากจะมีคุณธรรมในใจนี้

พระป่ามันต้องเป็นอย่างนี้! ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มีคุณธรรมในหัวใจเราขึ้นมา เพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้ เอวัง